

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 75 • nummer 3 • maart 2020

INHOUD

<i>Het bittere kruis (gedicht) . . . . .</i>	<i>49</i>
<i>De laatste woorden van de Heere Jezus (27) . . . . .</i>	<i>50</i>
<i>Het probleem van het onverhoorde gebed (4) . . . . .</i>	<i>54</i>
<i>De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (2) . . . . .</i>	<i>58</i>
<i>De rechtvaardige zal op grond van geloof leven . . . . .</i>	<i>61</i>
<i>Dezelfde dingen . . . . .</i>	<i>63</i>
<i>Germanwings... . . . .</i>	<i>65</i>
<i>Muren bouwen voor ons huis (2) . . . . .</i>	<i>67</i>
<i>Troost bij een sterfgeval van een geliefde . . . . .</i>	<i>70</i>

Uitnodiging!

Paaseminar

Seminar voor iedereen – D.V. 10 april tot 13 april 2020 in Delden

Thema: **Geloofslessen uit het Boek Daniël**

We hopen ons tijdens de studies bezig te houden met onder andere:

- de Heere dienen ondanks vurige oven en leeuwenkuil
- het belang van het gebed
- profetische gebeurtenissen

Aankomst: vrijdagmiddag 10 april tussen 16.15 en 16.45 uur

Vertrek: maandagmiddag 13 april rond 14 uur

Er staat een uitgebreide uitnodiging op www.christelijkjeugdwerk.nl.
Tevens vindt u hier veel nuttige praktische informatie over dit seminar.

We hopen u in Delden te ontmoeten!

Aanmelding en contactadres:
Voorkeur per e-mail: info@christelijkjeugdwerk.nl
tel. 0548-701218 / 06-14376728
Banisweg 57, 7462 HX Rijssen
www.christelijkjeugdwerk.nl

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting
giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

• Uitgeverij: www.uhwdw.nl

• Bijbelse artikelen en MP3-lezingen:
www.debijbelvoorjou.nl

• Info i.v.m. werk van de Heere in binnen-
en buitenland, hulp aan armen, nood-
hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

Het bittere kruis

Een droevig uur, toen U, o dierb're Heere,
de Zoon van God, U boog in 't stof terneer!
Voor onze zonden hebt U, Heere, geboet
en U gaf voor ons Uw kostbaar bloed.

Terwijl U, Heiland, droeg de doornenkroon,
kwam 't oordeel neer op U, Gods eigen Zoon.
U hebt geheel alleen het werk volbracht
in eenzaamheid, in bange nacht.

Dat bittere kruis – het heeft ons doen verstaan
hoe diep, geliefde Heiland, U moest gaan.
De grote liefde die Uw hart vervult,
voldeed voor ons de zondesschuld.

Sir E. Denny

De laatste woorden van de Heere Jezus (27)

Een beschouwing bij Johannes 13 - 17

Johannes 17

De Vader in de Zoon verheerlijkt (Joh. 17:1-5)

Elke uiting en elk gebed in de eerste vijf verzen van hoofdstuk 17 hebben de heerlijkheid van de Vader op het oog. Waar de Zoon gezien wordt, of dat nu op aarde, in de hemel of aan het kruis is (tussen aarde en hemel), het is Zijn eerste en grootste wens om de Vader te verheerlijken. Dergelijke zuivere motieven gaan het begrip van de gevallen mens te boven. De gedachte van nature is om macht te gebruiken, onverschillig in welke vorm, om zichzelf te verheerlijken. Zo dachten Zijn broeders naar het vlees, toen ze zeiden: 'Als U deze dingen doet, openbaar Uzelf dan aan de wereld' (Joh. 7:4). Wat is dat anders dan in werkelijkheid te zeggen: 'Gebruik Uw macht om Uzelf te verheerlijken'?

Laat de geschiedenis niet zien dat iedere keer als er aan de mens macht wordt toevertrouwd door God of door medemensen, hij die gebruikt om zichzelf te verheerlijken? Uitgerust met macht veroorzaakte Nebukadnezar zijn val met de woorden: 'Is dit niet het grote Babel, dat ik als een huis voor het koninkrijk gebouwd heb, door mijn sterke macht en ter ere van mijn majesteit?' (Dan. 4:30). Moge de hele hemel zich verenigen om te zeggen: 'Het Lam Dat geslacht is, is het waard om de kracht te ontvangen', want alleen Hij gebruikt de macht tot eer van God en tot zegen van de mensen. De Heere wenst een heerlijkheid die veel groter is dan wat deze wereld geven kan, want Hij zegt: 'En nu, verheerlijk Mij, U Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had, voordat de wereld was'. En met deze grote heerlijkheid wil Hij de Vader verheerlijken.

Vers 2. Op aarde was Hem de macht al gegeven. Ze was te zien geweest bij de opwekking van Lazarus en was tot verheerlijking van God gebruikt toen Hij bij graf staande, zei: ‘Heb Ik u niet gezegd, dat u, als u gelooft, de heerlijkheid van God zien zult?’ (Joh. 11:40). Nu vraagt de Heere om een heerlijkheid die bij Zijn macht zou passen. Hem was macht over alle vlees gegeven, **opdat Hij God verheerlijken zou**, doordat Hij de raadsbesluiten van God uitvoerde. In deze wereld zien wij het verschrikkelijke geweld van het vlees, opgestookt door de satan. Maar tot onze troost weten we uit dit gebed dat aan de Heere een macht gegeven is die machtiger is dan elke andere, zodat geen macht van de boze, hoe groot ze ook mag zijn, Christus kan verhinderen om de raadsbesluiten van God uit te voeren en aan al degenen die de Vader aan de Zoon gegeven heeft, eeuwig leven te geven.

Vers 3. Dit leven vindt zijn hoogste uitdrukking in het zien en genieten van onze verhoudingen met de Vader en de Zoon. Het is niet als het natuurlijke leven, dat door de vreugde aan natuurlijke dingen en menselijke betrekkingen begrensd is; het is niet beperkt tot de aarde, noch aan tijd gebonden; het wordt zelfs niet door de dood beëindigd. Het is een leven dat ons bekwaam maakt om gemeenschap met de Goddelijke Personen te kennen en te genieten. Het voert ons buiten de wereld, verheft ons van de aarde en brengt ons over de tijd heen binnen het bereik van de eeuwige heerlijkheid.

Dit eeuwige leven brengt
ons binnen het bereik van
de eeuwige heerlijkheid!

Vers 4. Als echter de Heere wenst Zijn Vader in de hemel te verheerlijken, heeft Hij dit op Zijn weg op deze aarde en in Zijn lijden aan het kruis al gedaan. Wie behalve de Heere kon naar de hemel opzien en tot de Vader zeggen: ‘Ik heb U verheerlijkt op de aarde?’ Ach, de gevallen mens heeft God op de aarde onteerd. Hij was naar het beeld en

de gelijkenis van God geschapen opdat hij een echte representant van God voor het universum zou zijn. Nu echter, nadat de mens gevallen is, is God volgens de mens een egoïstisch, wreed en roofzuchtig wezen zonder wijsheid, liefde en ontferming.

Dat is inderdaad de verschrikkelijke conclusie, waartoe de heidenen gekomen zijn omdat zij aannemen dat God zo is zoals zij zelf zijn. Zo hebben ze zich goden gemaakt die, zoals zij zelf, onrein, wreed en egoïstisch zijn. Zij hebben 'de heerlijkheid van de onvergankelijke God vervangen door iets dat lijkt op het beeld van een vergankelijk mens' (Rom. 1:23). Zo heeft de mens God op de aarde onteerd, in plaats van Hem door een echte voorstelling van God te verheerlijken.

Wanneer wij ons echter van de gevallen mens afwenden en wenden tot de Mens Jezus Christus – de Zoon – dan zien wij Iemand Die op [elke stap van Zijn weg God verheerlijkt heeft](#). Toen Hij in deze wereld geboren werd, konden de hemelse legermachten bij het zien van hun Schepper zeggen: 'Ere zij God in de hoogste [hemelen]' (Luk. 2:14). Nu, bij het beëindigen van Zijn weg, kan de Heere zeggen: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde'. Hij maakte heel Gods Wezen volledig bekend en hield vast aan alles wat God toekwam. Hij hield Zijn heerlijkheid voor het hele universum hoog. In Christus werd God in het vlees geopenbaard, gezien zowel door de engelen als ook door de mensen.

Verder verheerlijkte Christus God niet alleen op Zijn weg op aarde maar vooral aan het kruis, want Hij kan zeggen: 'Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven'. Daar hield Hij de gerechtigheid van God met betrekking tot de zonde recht overeind en openbaarde Hij de liefde van God tot de zondaar.

Hier spreekt Christus passend bij de volkomen mensheid die Hij aangenomen heeft. Als Mens had Hij God verheerlijkt en het werk volbracht dat God Hem had opgedragen om te doen. Als gelovigen is het ons voorrecht zo te wandelen zoals Hij gewandeld heeft – hier

te zijn om God te verheerlijken en om het werk af te maken dat Hij ons opgedragen heeft om te doen, waarbij wij echter nooit mogen vergeten dat het werk waarvoor Hij kwam en dat Hij aan het kruis volbracht heeft, voor altijd uniek is. Niemand dan de Zoon kon dit grote werk overnemen noch volbrengen.

Vers 5. In dit vers beluisteren we een gebed waaraan geen mens deel kan nemen, want de Heere spreekt hier als de eeuwige Zoon. Allereerst kan de Heere zeggen: ‘En nu, verheerlijk Mij, U Vader, bij Uzelf’. Wij mogen inderdaad wensen dat onze lichamen deelhebben aan de heerlijkheid opdat Christus in ons verheerlijkt zal worden (2 Thess. 1:10), om dan te kunnen zeggen: ‘Verheerlijk Christus in mij’, maar wie behalve een Goddelijk Persoon zou kunnen zeggen: ‘Verheerlijk Mij’?

Ten tweede verheft het gebed zich naar een hoger vlak, want de Heere voegt eraan toe: ‘Bij Uzelf’. Slechts de eeuwige Zoon, Die in de schoot van de Vader is, kon om een heerlijkheid bidden die aan de heerlijkheid van de Vader ontleend was. Wie zo spreekt, eist dus gelijkheid met de Vader voor Zich op.

Bovendien, als de Heere verder gaat en spreekt over ‘de heerlijkheid die Ik bij U had’, dan doet Hij Zijn recht gelden op een heerlijkheid die Hij in de eeuwigheid als een Goddelijk Persoon bezat – niet een heerlijkheid die Hij ontving, maar een heerlijkheid die Hij had. Dan kan Hij zeggen: ‘De heerlijkheid die Ik bij U had’ – een uitdrukking

Ook wij mogen zó wandelen zoals Hij gewandeld heeft.

Is dat ook uw en mijn voornemen?

die niet alleen inhoudt dat Hij een Goddelijk Persoon is, maar ook een bepaalde, van de anderen te onderscheiden Persoon in de Godheid.

Ten slotte spreekt Hij over deze heerlijkheid als de heerlijkheid die Hij bij de Vader had, 'voordat de wereld was'. Ze was buiten de tijd; ze behoorde tot de eeuwigheid. Hij is een Goddelijke Persoon, een bepaalde Persoon in de Godheid en Hij is een eeuwige Persoon. Er is terecht gezegd: 'Wij horen Hem daar spreken in het volledige bewustzijn van het feit dat Hij nu Dezelfde is zoals Hij was voordat de wereld bestond; Hij spreekt van een heerlijkheid die Hij als Zijn eigene bezat, in de eeuwige gemeenschap met God'.

(Wordt vervolgd).

Hamilton Smith

Het probleem van het onverhoorde gebed (4)

In 1 Koningen 19:2 gaat het over Elia: 'Toen stuurde Izébel een bode naar Elia om te zeggen: De goden mogen zó en nog erger met mij doen, als ik morgen om deze tijd uw leven niet zal maken als het leven van één van hen'. Elia had namelijk vierhonderd priesters, afgodspriesters, gedood en Izébel, die goddeloze koningin, zei: 'Ik zal het je betaald zetten'.

Vraag niet hoe groot uw moeilijkheden zijn,
maar hoe groot uw geloof is.

Toen Elia dat zag, maakte hij zich op en vluchtte hij. Hij kwam in Berseba, waar hij zijn knecht achterliet. 'Hijzelf liep echter een dagreis de woestijn in, ging onder een bremstruik zitten en bad om te mogen sterven. Hij zei: Het is genoeg. Neem nu mijn leven HEERE, want ik ben niet beter dan mijn vaderen. Hij ging onder een bremstruik liggen slapen, en zie, een engel raakte hem aan en zei tegen hem: Sta op, eet. Hij keek op, en zie, aan zijn hoofdeinde lag een koek, op kolen gebakken, en een kruik water. Hij at en dronk en ging vervolgens weer liggen. De engel van de HEERE kwam voor de tweede maal, raakte hem aan en zei: Sta op, eet, want de weg zou te zwaar voor u zijn. Toen stond hij op, at en dronk, en liep door de kracht van dat voedsel veertig dagen en veertig nachten, tot aan de berg van God, de Horeb' (vs. 4-8).

Mozes heeft aan het volk van God de wet gegeven, maar Elia heeft het volk teruggebracht tot God. Hij had op de berg Karmel gestaan, een altaar gebouwd en een offer daarop gelegd, een jonge stier, en toen kwam het vuur van God op zijn gebed van de hemel en dat heeft het offerdier verteerd, ook het altaar, het hout en het water dat in een rondom gegraven geul gelopen was. Zo had God het gebed van Elia verhoord.

Maar nu, in 1 Koningen 19, was hij totaal moedeloos, hij had nergens zin meer in, hij was levensmoe. Levensmoe, dat betekent dat je eigenlijk liever wilt sterven. Het komt weleens voor

Mijn hart gaat tekeer, mijn
kracht laat mij in de steek;
ook het licht in mijn ogen, alsof
ik geen ogen heb ... Maar op U,
HEERE, hoop ik.

Psalm 38:11,16

bij mensen. Het komt ook weleens voor bij gelovigen. Elia zegt: 'Heere, wilt U me alstublieft maar wegnemen, want ik wil sterven'. Maar God zegt: 'Nee'. Via een engel krijgt hij koeken om hem te versterken. Door de kracht van dat voedsel kon hij veertig dagen lopen. En toen kreeg hij van God een nieuwe opdracht.

Het gebeurt weleens dat ook wij bij de pakken neerzitten. Maar dan heeft God misschien juist een nieuwe taak voor ons. John Wesley is een beroemde prediker geweest. Toen hij vijfendertig jaar was en erg zwak, zei hij tegen zijn vrouw: 'Ik kan niet meer, ik ga sterven. Hier heb je de tekst voor mijn grafsteen: Hier ligt een man die heel weinig gepresteerd heeft in zijn leven, maar hij was toch door God begenadigd. Zijn vijfendertigste jaar was het einde van zijn leven. Zet dat maar op mijn grafsteen'. Een paar dagen later begon hij echter op te knappen. Hij is vijfentachtig jaar oud geworden. En na zijn vijfendertigste jaar heeft hij in zijn leven het meeste gedaan. Tot aan de verste stranden heeft God zijn evangelieboodschap en zijn boeken gezegend en hij is niet jong gestorven.

Het is maar een voorbeeld. Het lijkt een beetje op Elia. Maar bij Elia werd het nog veel mooier. Hij had gezegd: 'Heere, ik zou graag willen sterven'. Maar dan moet u hem, in 2 Koningen 2, eens met Elisa zien lopen langs de rivier de Jordaan. Wat gebeurt daar dan? U weet het misschien wel. Er komen vurige paarden en een vurige wagen en Elia mag instappen. Daar gaat hij, zo omhoog naar de heerlijkheid, zonder te sterven. Is dat nu een verhooring van God of niet? Een onverhoord gebed. Hij mocht niet sterven toen hij daar onder die jeneverboom lag, maar God zei: 'Ik heb iets mooiers voor je; je mag naar de hemel en je hoeft niet eens een ziekbed te hebben, geen sterfbed, geen pijn en geen smarten; levend, zo naar de heerlijkheid!' Wonderlijk is dat.

Daar wilde ik u graag bij bepalen. Ik zou u willen toeroepen: **Heb een groot vertrouwen in de liefde van God. Barmhartig en genadig is de Heere, lankmoedig en groot van goedertierenheid!** En twijfelt u aan Gods zorgen? Doe het niet. Blijf vertrouwen, ook al is uw weg moeilijk, al gaat het door een donker dal. De psalmist zegt het ook: 'Al ging ik ook door een dal vol schaduw van de dood, ik zou geen kwaad vrezen, want U bent met mij' (Ps. 23:4). Maar ook als u geen weg meer ziet, geen raad meer weet: Hij is trouw, Hij is vol genade,

Hij is vol liefde. U zult het in uw leven misschien al gauw merken. God geeft antwoord.

En als u op aarde de antwoorden niet krijgt op uw teleurstellingen, dan zult u ze boven krijgen. **U zult zich verwonderen over de liefde van God. U zult zien dat Hij geen fouten maakt.** U denkt misschien: mijn leven is kapot of: het gaat verkeerd. Als u het vol vertrouwen aan Hem overgeeft en tot de Heere zegt: 'Ik begrijp er niets van, maar op Uw tijd zal ik het begrijpen', dan zal Hij u wonderen laten zien.

Voor de Heere is niets onmogelijk. Zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn? Zie Jeremia 32:17 en 27. We lezen het trouwens ook al in Genesis. God had aan Sara een kind beloofd, maar menselijk gesproken kon dat niet, want ze was al negentig jaar. Dan zegt de engel, eigenlijk God Zelf: 'Zou er iets voor de HEERE te wonderlijk zijn?' (Gen. 18:14). Zou u iets kunnen bedenken wat God niet kan? God is de Almachtige. Dat zien we ook in de geschiedenis van Elia.

(Wordt vervolgd).

**U kent niet al de wegen van God;
daarom: ken Hem in al uw wegen.**

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (2)

De dichtgemetselde Gouden Poort (Golden Gate) van Jeruzalem
© pixabay

Geestelijke vermenging

Als eerste maakten de priesters zich op, aangevoerd door de hogepriester¹ Eljasib (Neh. 3:1). Al twee keer is de uitdrukking ‘opstaan en gaan’ gebruikt, door de verzamelde Joden en door Nehemia (hoofdstuk 2:18,20). Het besluit dat werd genomen, stond niet alleen vast, maar werd ook uitgevoerd! Enkel raadgevingen en besluiten, ook al komen ze uit een bereidwillig hart, kunnen niets bewerken (Richt. 5:15-16). **Er moeten daden van geloof volgen.** Precies dat hebben ook wij als discipelen van Christus steeds weer nodig. Barnabas vermaande de Christenen in Antiochië om zich met hun hele hart voor te nemen bij de Heere te blijven, zoals hij het zelf ook deed (Hand. 11:23).

‘Toen hij daar aankwam en de genade van God zag, verblijdde hij zich en vermaande allen met een voornemen van het hart bij de Heere te blijven’ (Hand. 11:23).

Eljasib was een nakomeling van Jesua, de hogepriester, die met Zerubbabel uit de gevangenschap teruggekeerd was (Ezra 2:2; Neh. 12:10). Als hogepriester nam hij een prominente plaats in onder het volk. Daarom wordt hij ook vóór de andere bouwers genoemd. Hij had een veelbelovende naam: ‘God herstelt’ of ‘God leidt terug’. Zijn

---

¹ De hogepriester in het Oude Testament is vaak een afspiegeling van Christus (zie Hebr. 3:1). Hier en op andere plaatsen (bijv. Zach. 3:1-3) is dat echter niet het geval.

gedrag openbaart echter iets anders. Als priester kon van hem verwacht worden wat de profeet Maleachi zegt: 'Voorzeker, de lippen van een priester moeten kennis bewaren, uit zijn mond moet men onderwijs in de wet zoeken, want hij is een gezant van de HEERE van de legermachten' (Mal. 2:7).

Kennis van het Woord van God alleen is niet voldoende. Het praktische leven moet daarmee in overeenstemming zijn. Dat was bij Eljasib niet het geval. Hij was met de familie van de tegenpartij Tobia verwant en had hem in de tempel een grote kamer ter beschikking gesteld, waar hij dicht bij het heiligdom kon wonen. Toen Nehemia hoorde van deze verontreiniging van het heiligdom, maakte hij er meteen werk van en liet hij de kamers reinigen (Neh. 13:5-9). Bovendien moest Nehemia later een kleinzoon van Eljasib, die met een dochter van de vijand Sanballat getrouwd was, weggagen (Neh. 13:28). Zodoende was de geestelijke aanvoerder van de Joden een voorloper wat betreft de vermenging van het heilige volk van God met de heidense volken.

Dat wordt duidelijk door zijn bezigheid en door die van 'zijn broeders, de priesters'. Zij bouwden de Schaapspoort en bewezen daarmee zeer zeker hun ijver voor de HEERE. Een poort met deze naam was er nog ten tijde van de Heere Jezus (Joh. 5:2). Hij stond in de buurt van het badwater Bethesda, dat wil zeggen: bij de noordoosthoek van het tempelgebied. Daarmee lag hij het dichtst bij de tempel, bij het huis Gods. Men zegt dat via deze poort schapen als offerdieren naar de tempel gedreven werden.

Deze poort was helemaal verwoest, want hij moest 'herbouwd' worden, terwijl andere poorten alleen maar 'hersteld' werden. Maar terwijl er over de Vispoort, de Oude Poort, de Dalpoort, de Mestpoort en de Bronpoort telkens staat dat men de deuren, de sluitbalken en de grendels ervan plaatste, staat er bij de Schaapspoort maar één korte opmerking: 'Zij heiligden die en plaatsten de deuren ervan'. Hier ontbreken bij de opsomming van de delen van de poort de

‘sluitbalken’ en de ‘grendels’. Een dergelijke poort was als een klapdeur. Men kon naar believen in- en uitgaan, omdat hij niet echt op slot gedaan kon worden. Dat was een groot probleem. Maar kon een man als Eljasib, die intensief contact met de tegenstanders van de wederopbouw van de muren van Jeruzalem onderhield, er bijzonder in geïnteresseerd zijn om vreemde indringers (want dat waren Tobia en Sanballat) de toegang tot de stad Gods te weigeren? Hij zou met grote innerlijke problemen te kampen hebben gekregen. En dus liet hij de Schaapspoort herbouwen, maar *zonder* dat die af te sluiten was. Die poort werd zelfs ‘geheiligd’, wat over geen enkel ander deel van de muur gezegd wordt. De heiliging van het deel van de muur dat Eljasib en de priesters voltooiden, moest wel betekenen dat het hele werk op een bijzondere manier gewijd werd. De definitieve wijding van de hele muur vond pas later plaats; ook liet Nehemia de poortdeuren pas na de voltooiing van de hele muur plaatsen (zie hoofdstuk 7:1; 12:27).

De balken, sluitbalken en grendels komen overeen met de vermaningen en waarschuwingen in het Nieuwe Testament, die ons ertoe oproepen om **de waarheid van God absoluut vast te houden en niet los te laten**. Denken we slechts aan de woorden: ‘Sta dan vast, uw lendenen omgord met [de] waarheid’ (Ef 6:14). Het omgorden van het middel wijst op vastigheid in het geloofsleven. Paulus waarschuwt zijn jonge medewerker Timotheüs voor de tegenpartij Alexander met de woorden ‘Wacht ook u zich voor hem’ (2 Tim. 4:15). Timotheüs moest zich dus helemaal voor de invloeden van deze boze man af-

**Bescherm je hart boven alles wat te behoeden is,
want daaruit zijn de uitingen van het leven.**

Spreuken 4:23

sluiten, die zich blijkbaar vrij onder de gelovigen bewegen kon. Deze voorbeelden tonen dat wij samen, maar ook heel persoonlijk, de balken, sluitbalken en grendels op de poorten van de muur van Jeruzalem nodig hebben.

‘Alexander, de kopersmid, heeft mij veel kwaad berokkend; de Heere zal hem vergelden naar zijn werken. Wacht ook u zich voor hem, want hij heeft onze woorden zeer tegengestaan’ (2 Tim. 4:14-15).

Hoe gevaarlijk was dus de handelwijze van Eljasib en zijn broeders, de priesters! Oppervlakkig bezien leek alles in orde te zijn. Het feit dat het woord ‘heiligen’ twee keer wordt genoemd, onderstreept deze indruk. Maar de poort had in geval van gevaar geen beschermende functie. Er kon door die poort allerlei onreinheid de heilige stad binnendringen. Eljasib handelde in tegenspraak met de woorden die God eens tot zijn voorvader Aaron gericht had: ‘om onderscheid te kunnen maken tussen het heilige en het onheilige, tussen het onreine en het reine’ (Lev. 10:10).

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

De rechtvaardige zal op grond van geloof leven (Rom. 1:17)

Deze woorden, ‘de rechtvaardige zal op grond van geloof leven’, die geschreven staan in het Oude Testament in Habakuk 2:4 (‘de rechtvaardige zal door zijn geloof leven’), worden in drie Brieven in het Nieuwe Testament geciteerd. Iedere keer wanneer ze geciteerd worden, brengen ze een nieuw gezichtspunt naar voren wat betreft het leven en de wandel van de gelovige in Christus.

In Romeinen 1 schrijft Paulus over de goddeloosheid van de mens en de gerechtigheid van God. De mens bevindt zich van nature in een staat van moreel verderf; volgens de Goddelijke standaard is hij volkomen onrechtvaardig. Ook de wet overtuigt de mens eenvoudigweg van zijn onvermogen om de gerechtigheid die hij eist, voort te brengen. Maar we zien in Romeinen dat het op grond van geloof is dat God de gelovige rechtvaardigt en vandaar ook: ‘De *rechtvaardige* zal op grond van geloof leven’.

In Hebrëeën 10 lezen we: ‘Want nog een zeer korte tijd, en Hij Die komt, zal komen en niet uitblijven. Maar de rechtvaardige zal op grond van geloof leven’. Hier staat het citaat aan het eind van een gedeelte dat tot doel heeft de gelovige te behoeden voor ontmoediging en afval. Het staat ook precies vóór Hebrëeën 11, waarin de levens van oudtestamentische gelovigen op een opmerkelijke wijze worden opgesomd. Of het nu gaat om het wandelen in gemeenschap met God, het verwachten van het oordeel dat over de wereld komt, het leven van een pelgrim of het overwinnen van de vijand, de nadruk ligt hier op hoe deze mannen uit het verleden *leefden* op grond van geloof en door God waardig werden geacht.

In Galaten 3:11 wordt dezelfde tekst weer op een andere manier gebruikt. ‘En dat door [de] wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk, want de rechtvaardige zal op grond van geloof leven’. Hier sluit de apostel de gedachte aan gerechtigheid door werken van de wet uit. Rechtvaardiging is alleen op grond van *geloof* en op geen enkele wijze op grond van de wet. Daar gaat het om in Galaten.

Laten we deze gedachten samenvatten. In Romeinen is het de *rechtvaardige* die leeft op grond van geloof. In Hebrëeën zien we dat de rechtvaardige *leeft* op grond van geloof en in Galaten gaat het erom dat de rechtvaardige leeft op grond van *geloof*.

W. Kelly

Dezelfde dingen

‘Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet verdrietig en u geeft het zekerheid’ (Fil. 3:1).

In deze Brief van de Christelijke ervaring speelt de blijdschap in de Heere een cruciale rol. De apostel Paulus stelt aan de gelovigen in de heidense stad Filippi in de vier hoofdstukken voor Wie Christus is als ons Leven, ons Voorbeeld, ons Doel en als de kracht en blijdschap van ons leven. Het was zijn wens dat Christus zou worden grootgemaakt in zijn lichaam, hetzij door het leven, hetzij door de dood. Daarin was hij een voorbeeld voor hen en hij is het door deze Brief nog steeds voor ons. Paulus verlangde er vurig naar om met Christus te zijn, want dat was verreweg het beste; maar ter wille van de gelovigen zag hij daar nu nog liever van af (Fil. 1:24), om zo zijn leven te kunnen toewijden aan de dienst en de geloofsopbouw van de heiligen.

In de hele Brief klinkt de zorg en toewijding van de apostel door ten opzichte van de gemeente in Filippi. En hoewel zij de dingen die hij hun schreef, al lang kenden, was het voor hem geen vervelende, saaie of onaantrekkelijke taak om telkens opnieuw hetzelfde onder de aandacht te brengen.

Die houding vinden we ook bij de apostel Petrus: ‘Daarom zal ik zorg dragen u altijd daaraan te herinneren, hoewel u het weet en bevestigd bent in de waarheid die bij u is. Maar ik houd het voor juist, zolang ik in deze tent woon, u door herinnering op te wekken ... Maar ik zal mij beijveren, dat u ook na mijn heengaan u telkens deze dingen kunt herinneren’ (2 Petr. 1:12-16). En hij voegt eraan toe dat zij als apostelen geen vernuftig verzonnen fabels waren nagevolgd, maar dat ze ooggetuigen van Zijn majesteit waren geweest. En iets van die heerlijkheid wilde hij graag doorgeven aan de gelovigen aan wie hij schreef.

We zien deze beide Godsmannen, de apostelen Paulus en Petrus, zich er allebei voor inzetten om de reeds bekende waarheid, de waarheid zoals die toen bekend was, de ‘onderhavige waarheid’, telkens opnieuw in herinnering te roepen. Dat vermoeide hen niet, maar verblijdde hun harten, want ze wisten dat niets anders de gelovigen kon opbouwen en versterken op de geloofsweg.

Wat een schril contrast vormt deze houding met veel religies en godsdienstige leiders die zich ervoor inzetten om de waarheid ‘verder te ontwikkelen’, die zich ervoor zouden schamen als ze na jaren nog steeds hetzelfde zouden denken en die zich er, net zoals de Atheners, naar uitstrekken om steeds weer nieuwe dingen te horen en te verspreiden (Hand. 17:21). Helaas lijkt dat ook de kern voor vele (naam-) Christenen te zijn geworden.

En hoe is het met mij, met ons? Zijn *wij* nog dankbaar en tevreden met deze zélfde dingen, die onveranderlijk zijn: de kostbare schatten van Gods Woord? God zij dank: **Zijn Woord verandert nooit; Gods waarheid is eeuwig, omdat Hijzelf eeuwig is.** De waarheid hoeft niet verder te worden ontwikkeld, genuanceerd te worden of in een nieuw daglicht te worden geplaatst, eenvoudigweg omdat ze eeuwig is. De woorden van de HEERE, de eeuwige God, zijn al zeven keer gezeverd, gelouterd en dus volmaakt.

Er is uiteraard wel sprake van verandering. Maar *niet* het Woord verandert en de waarheid van God al evenmin. Wat 20 eeuwen geleden waar was, omdat het Gods waarheid was, dat is het nog steeds. Wat voor God 40 eeuwen geleden een gruwel was, is het nog steeds. En wat Hem toen verheugde, verblijdt Zijn hart ook nu nog.

Nee, Zijn wil en Zijn Woord veranderen niet. Wat er – als het goed is – wél verandert, zijn *wij* als gelovigen. Immers, hoe meer we ons bezighouden met dat Woord van God en met het grote Thema van Gods Woord, de Heere Jezus Christus, de Zoon van de Vader (2 Joh. 1:3),

des te meer zullen wij naar hetzelfde beeld veranderd worden, als door de Heere, de Geest (2 Kor. 3:18), want dat door God ingegeven Woord is nog steeds nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen. Waarom zouden we dan niet *blijven* bij de hele, onveranderlijke Schrift (zie 2 Tim. 3:14-16)?!

Laten we er daarom niet moe van worden telkens opnieuw dezelfde dingen uit dat kostbare Woord van God te overdenken, ervan te genieten, ze in praktijk te brengen en aan elkaar als gelovigen door te geven, ook aan hen die dat rijke Woord nog niet kennen, maar nog steeds doorgaan op de weg van het verderf, want alleen van dat Woord geldt: 'en u geeft het zekerheid'. Zoek uw zekerheid niet in menselijke theorieën, niet in uw gedachten en gevoelens. Alleen Gods Woord is een vaste rots waarop ons geloof gegrond mag zijn. Waar zouden we zekerheid, veiligheid, geborgenheid en een vast fundament onder onze voeten vandaan kunnen halen, anders dan in 'dezelfde dingen' van dat heerlijke, geïnspireerde, onfeilbare Woord van God?!

E.H.W. Luimes

Germanwings...

Op 24 maart 2015 verongelukte vlucht 4U9525 (een Airbus A320-211) van Lufthansa's dochteronderneming Germanwings op weg van Barcelona naar Düsseldorf. Het vliegtuig sloeg na een acht minuten durende afdaling te pletter in de Zuid-Franse Alpen. Alle 150 mensen aan boord van het vliegtuig kwamen om het leven.

Stel je voor: op 6 april van hetzelfde jaar ging ik uitgerekend aan boord van vlucht 4U9334 van diezelfde vliegtuigmaatschappij Germanwings van Düsseldorf naar Birmingham, om aan een Bijbelconferentie deel te nemen.

Hoe gaat je met zo'n recente, ellendige gebeurtenis om? Er zijn drie mogelijkheden:

- *Op het niveau van de gevoelens:* een zeker onbehagen besluit je. Onzekerheid, angst en soortgelijke gevoelens kunnen je overvallen.
- *Op het niveau van het verstand:* als we de statistieken erop naslaan en de frequentie van vliegtuigongelukken naast die van treinongelukken en auto-ongelukken met dodelijke afloop zetten, moeten we concluderen dat nog een neerstorting zeer onwaarschijnlijk is. Maar of dergelijke overwegingen voldoende zijn om de gevoelsmatige onrust te kunnen wegnemen?
- *Op het niveau van geloof en vertrouwen:* als Christenen mogen we in vertrouwen op onze Heere al onze wegen in het gebed in Zijn handen leggen. Als wij Hem willen volgen, dan mogen we erop vertrouwen dat Hij ons op de wegen waarop Hij ons leidt, ook bewaren kan.

Met dat alles weten we maar al te goed dat ongelukken, tragische gebeurtenissen, pijn en dood ook gelovigen treffen. Ieder van ons heeft in meer of mindere mate 'van dichtbij' dergelijke gebeurtenissen meegemaakt. Dan kan wel de vraag naar boven komen: waarom laat God dat hier, nu bij mij ... toe? Ook hierop is het antwoord gecompliceerd.

Aan de ene kant moeten we toegeven dat wij als 'kleine mensen' en schepselen van de grote God het niet weten en geen definitief antwoord op deze vraag hebben. Ook Job krijgt van God op de vraag naar het 'waarom' geen direct antwoord. Vervolgens heeft God met ieder van ons een plan voor ons leven. Maar welke 'rol' daarbij bepaalde gebeurtenissen spelen, zullen we vaak pas in de eeuwigheid verstaan. Ten slotte leven wij in een wereld van zonde (en daarvan kunnen we echt niet God de schuld geven), die door leed, tranen en dood gekenmerkt wordt. Van deze gevolgen van de zonde zijn ook gelovigen niet 'bevrijd'. De Heere weende aan het graf van Lazarus in het bewustzijn dat ook de Zijnen door dit 'dal van tranen' gaan.

[Bij dat alles blijft Zijn genade er, die ons vergezelt.](#)

Michael Vogelsang

Muren bouwen voor ons huis (2)

De muur van gebed

Nehemia 3:10: 'Daarnaast verrichtte Jedaja, de zoon van Harumaf, herstelwerk, en tegenover zijn eigen huis; en daarnaast verrichtte Hattus, de zoon van Hasabneja, herstelwerk'.

De naam Jedaja betekent 'aanroeper van God'. Hij is het beeld van een man die bidt voor zijn gezin. Mannen, hoe velen van ons nemen de tijd in gebed voor ons gezin? Niet alleen 'Heere, zegen mijn gezin', maar echt in gebed zijn om onze gezinnen voor de Heere te brengen bij het gezinsaltaar? Hoe velen van ons laten onze kinderen meeluisteren als wij praten met onze Abba Vader, op onze knieën, om te zegevieren in gebed voor ons gezin? We weten dat de vijand een plan heeft, maar als wij onze gezinnen aan de Heere opdragen, dan zal Hij Zijn plannen uitwerken. **Groter is Hij Die in ons is, dan hij die in de wereld is.** Als wij biddend tot de Heere gaan voor ons gezin, moeten we onthouden dat we niet alleen aan de Heere vragen of Hij een beschutting om hen heen wil zijn, maar ook dat ze van binnenuit gesterkt mogen worden. We kunnen hen niet afzonderen van de vijand, maar we kunnen hen wel afsluiten voor de vijand, door het Woord van God dat gezaaid wordt in gebed.

In Job, in hoofdstuk 1, lezen we over hem dat hij voor zijn kinderen bad en brandoffers offerde, voor het geval dat ze zouden zondigen...

Job 1:4-5: 'Zijn zonen waren gewoon om een maaltijd aan te richten, ieder op zijn beurt in eigen huis. Zij stuurden dan boden en nodigden hun drie zusters uit om met hen te eten en te drinken. Het gebeurde dan, als de dagen van de maaltijden voorbij waren, dat Job hen bij zich riep en hen heiligde. Hij stond 's morgens vroeg op en bracht brandoffers, voor ieder van hen één, want Job zei: Misschien

hebben mijn kinderen gezondigd en God in hun hart vaarwel gezegd. Zo deed Job alle dagen’.

Job was een man die een muur bouwde voor zijn huis. Hij realiseerde zich dat zijn kinderen misschien niet zo zouden zijn zoals ze zouden moeten zijn en daarom bad hij tot de Heere voor hen. Hij vroeg de Heere om hen te versterken en hen op te bouwen.

Jedaja, de aanroeper die hier in Nehemia genoemd wordt, bouwde een muur van gebed. Er zullen zich dingen voordoen in ons leven die moeilijk zijn, pijnlijk zijn en erg confronterend. Dit zijn dingen waar we alleen door gebed en vasten mee om kunnen gaan, zoals het voorbeeld van de bezeten man die door de Heere Jezus bevrijd werd. Daar zien we een man, zijn vader, die wist waar hij zijn zoon naar toe moest brengen, toen hij zo’n grote nood ervaarde. Hij bracht zijn zoon naar de Heere Jezus en vroeg de Heere om hem te genezen. De Heere verhoorde dit gebed en genas zijn zoon. Mannen, wij moeten zorg dragen voor onze kinderen en hen in de tegenwoordigheid van God brengen en voor hen bidden tot de troon van de genade.

Kennen we dat nog:
een muur van gebed?

David had gezondigd in het tellen van de kinderen van Israël. We lezen in *2 Samuel 24:17*: *‘David zei tegen de HEERE – toen hij de engel zag die het volk met de plaag trof, zei hij: Zie, ik heb gezondigd en ik heb mij misdragen, maar deze schapen, wat hebben zij gedaan? Laat Uw hand toch tegen mij en tegen mijn familie zijn’.*

Een volkstelling houden om de mensen te tellen, was iets wat door God verboden was. Een volkstelling zou alleen door Hem gebeuren. David sprak met de Heere, toen hij het oordeel zag dat werd uitgevoerd omwille van zijn zonde. De Heere gaf hem drie keuzes, één was een oordeel door de Heere Zelf en de andere twee keuzes waren oordelen (of straffen) die door mensenhanden zouden gebeuren. Da-

vid vroeg de Heere of Hij hem wilde oordelen en niet de mensen. Hij vroeg de Heere hem en zijn familie te oordelen en niet de Israëlieten, omdat zij in deze onschuldig waren. David bouwde de muur van gebedsbescherming voor zijn ‘familie’, de Israëlieten.

Een kort gedicht over hoe een (t)huis eruit zou moeten zien, gaat ongeveer zo:

*Ons huis zou een heiligdom moeten zijn,
waar God geëerd, geprezen en gehoorzaamd wordt.
Het zou een kasteel moeten zijn,
toegewijd aan alles wat heilig en goed is.
Het zou een citadel moeten zijn waar onze kinderen
God kunnen leren eren en anderen om hen heen.
Het zou een bastion moeten zijn waar we kunnen bidden en
Bijbelstudie kunnen doen en genieten van onze familiebanden.
Het zou een burcht moeten zijn waar satans gedachten en
opvattingen buiten de deur gehouden worden en niet welkom zijn.
Het zou een veilige haven moeten zijn dat actief, krachtig en
gewetensvol bewaakt wordt.
Zo zou ons huis eruit moeten zien!*

Wij zouden dit moeten waarmaken; dit is wat wij nodig hebben. We moeten een muur bouwen van gebed voor ons huis, voor de veiligheid van onze gezinnen, onze vrouwen en onze kinderen.

Jakobus 5:16 zegt: *‘Het krachtig gebed van een rechtvaardige vermag veel’.*

Broeders, mannen, ik vraag jullie: hoe vaak zijn wij in gebed? Hoe vaak staan, knielen of liggen wij in de tegenwoordigheid van God voor onze kinderen? Bid voor onze kinderen, bid voor onze vrouwen, bid voor onze gezinnen!

(Wordt vervolgd).

Timothy P Hadley sr.

Troost bij een sterfgeval van een geliefde

Een jonge broeder uit de V.S. schreef in juni 2019 het volgende, naar aanleiding van het zelfgekozen overlijden van zijn broer Dave een jaar eerder:

Ik heb geprobeerd niet te veranderen, maar zelfmoord verandert je. De familie verandert... Je kunt niet anders dan opmerken dat hij *niet* aan tafel zit. Het is middag. Waarom komt hij de kamer niet binnen met zijn gebruikelijke smoothies? De kinderen willen naar het park, maar oom Dave is er niet om hen mee te nemen.

Je herinnering verandert. Je herinnert je alleen de goede dingen en je wilt je hem herinneren als een heilige. Geen gebreken, geen spijt – maar dat is niet het *echte* leven. ‘Van de doden niets dan goeds’ is een waar gezegde, maar er is meer dan dat... Hij had gebreken, hij was een mens, hij maakte fouten, maar ik kan me er niet veel van herinneren – behalve de fout die uiteindelijk zijn herinnering bepaalt. In plaats van duidelijk omschreven herinneringen zijn de randen wazig in mijn geheugen, alsof ze omgeven zijn door rook, want elke herinnering – elk beeld, elke glimlach – brengt de pijn van het besef dat hij het leven niet de moeite waard vond om te leven. Je kunt niet anders dan jezelf de schuld geven. Ik neem mezelf ons laatste gesprek kwalijk. Ik vroeg om hulp in plaats van hem mijn hulp aan te bieden.

Mijn moeder neemt het zichzelf kwalijk dat... Mijn vader neemt het zichzelf kwalijk dat... Mijn zus neemt het zichzelf kwalijk dat... Mijn broer neemt het zichzelf kwalijk dat... Zijn verloofde neemt het zichzelf kwalijk dat... Zijn collega neemt het zichzelf kwalijk dat... En vul de lijst maar aan. Elke keer dat de pijn toeslaat, moet ik mezelf voorhouden: het was niet mijn schuld. Maar de pijn van het me afvragen of ik de uitkomst had kunnen veranderen, blijft doorzeuren.

Ik schrijf dit niet om medelijden te krijgen, maar omdat ik me af en toe afvraag of ik dit alleen zo ervaar. Sommigen van jullie zullen ook vast wel een geliefde hebben verloren door zelfmoord en misschien vragen jullie je ook af of jullie alleen die pijn ervaren. Noemen jullie en de mensen om jullie heen hun naam zelden of nooit? Worden alleen maar de mooie herinneringen verteld? Misschien komt dat doordat je het gemakkelijkst met de vervaagde herinneringen om kunt gaan door ze met een vrolijk gezicht te beschrijven.

De grootste vraag voor mij is: waren wij het niet waard voor hem om te willen blijven leven? Het is alsof je je in de hof van Eden bevindt en je met je eigen zaken bemoeit, maar wanneer een ander van de verboden vrucht proeft, de pijn van ongewenste kennis je ziel overspoelt. Je begrijpt zelfmoord pas echt als iemand van wie je houdt, een hapje neemt en het gif *jouw* aderen vult. Ik wil niet somber zijn – de Zon schijnt door het diepste water, maar de smaak van mijn broers beslissing vult zo vaak mijn mond: de boosheid, de pijn, de droefheid.

Ik hou van hem, maar zijn keuze heeft mij veranderd. Misschien is dat in sommige opzichten een goede zaak, maar het voelt niet goed. Ik glimlach, maar niet zo vaak. Ik lach, maar niet zo lang. Ik herinner me, maar probeer te vergeten.

Als je iemand kent die zich het leven heeft benomen, voel je dan vrij om me een persoonlijk bericht te sturen. Ik zal altijd proberen te reageren. Als je er zelf over denkt om je het leven te benemen, zal ik zeker reageren. De liefde van de Heere Jezus heeft me zo ver gebracht en zal me naar huis brengen en ik wil je daar graag over vertellen. Ik bezit een hoop die niemand mij kan ontnemen. Jezelf doden is niet de oplossing – de oplossing is een volmaakte Liefde die de vrees uitdrijft.

**De Heere is gekomen
om gebroken harten
te helen.**

Ik worstel met de beslissing van mijn broer, maar vind rust in de wetenschap dat Hij Die voor mij gestorven is, mij troost. Ik huil, maar Hij hoort al mijn smeekbeden.

In de liefde van Christus verbonden, D.A.

Op 25 juni 2019 antwoordde br. Emanuel V. John (een counselor, in ons land bekend door zijn boek 'Thuis (niet) best') daarop:

Geliefde broeder,

Ik leef met je mee in de pijn die je ervaart. Het overlijden van een geliefde en vooral door zelfmoord is heel pijnlijk. De wond is diep, er kan een gevoel van leegte zijn en de herinnering blijft knagen. Soms zijn er golven van emoties die erop lijken te wijzen dat je verder kunt gaan en alles draaglijk is, maar andere keren kan het plotseling gebeuren dat je overspoeld wordt door een golf van pijnlijke emoties.

Het lijkt erop dat je van de fasen van ontkenning en boosheid overgegaan bent naar de fase van onderhandeling. Je houdt jezelf steeds weer voor: had ik maar dit gedaan... Had hij maar niet... Soms geef je misschien jezelf de schuld, maar de werkelijkheid is dat je op dat moment machteloos was en God heeft nog steeds alles in Zijn hand.

Het is goed om het verlies te erkennen, maar je moet je richten op wat je nog overhebt. Geef ook je beschadigde emoties over aan de Heere, in de wetenschap dat Hij voor je zorgt en uit je gevoelens, tegenover je liefhebbende familie, in plaats van ze te onderdrukken. Vertrouw altijd op de Heere. Hij is gekomen om gebroken harten te helen.

We zullen bidden voor jou en voor je genezing. Onze God, Die wij dienen, is machtig om te bevrijden!

Hebt u belangstelling voor
een **digitaal bestand** van dit maandblad?
Dat kunt u sinds kort ook vinden op onze
website onder de button 'maandblad'.

De nacht waarin Hij werd overgeleverd...

De lijdensweg van onze Heere Jezus Christus
door F. Runkel

Wat heeft onze Heiland en Verlosser moeten doormaken in
de laatste uren van Zijn leven, voordat Hij stierf?

Als we op ons laten inwerken wat Gods Woord ons vertelt over de mishandelingen en bespottung door heel veel mensen, dan raakt het ons hoe verdorven wij in onszelf zijn, dat we zó konden omgaan met Gods onuitsprekelijke Gave: Zijn veelgeliefde Zoon. En als we overdenken wat Hij in drie uren van duisternis moest ondergaan in Gods oordeel, vanwege onze zonden, vult diepe dankbaarheid ons hart dat Hij zó ver wilde gaan. Wat een Heiland hebben wij. Hij is onze aanbedding eeuwig waard!

Bestelcode: 4651

Aantal pagina's: 36

Prijs: € 3,95

Ook van harte aanbevolen:

Jezus Christus, Man van smarten (340-1) A. Remmers

Prijs:

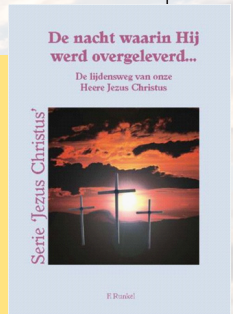
€ 7,95

Het kruis en de laatste dagen ervoor (260-2) F. von Kietzell

€ 6,95

De zeven kruiswoorden (032-1) P.F. Regard

€ 4,95

Nadenkertje

Mijn God!

‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten, bent U ver van Mijn verlossing, van de woorden van Mijn jammerklacht? Mijn God, Ik roep overdag, maar U antwoordt niet, en ’s nachts, maar Ik vind geen stilte. Maar U bent heilig, U troont op de lofzangen van Israël’ (Ps. 22:2-4).

De Heere Jezus had de Vader tijdens Zijn hele leven verheerlijkt. Nu ging het er echter om God door Zijn dood te verheerlijken. God is namelijk de Rechter over de zonde. Met het oog op de zonde ging het niet om de Vader, maar om God als zodanig. Hij, Die de Vader verheerlijkt had door een leven van gehoorzaamheid, verheerlijkte nu God door de dood. Door deze dood was Zijn gehoorzaamheid volmaakt. Maar dat niet alleen. Ook het kwaad werd op Hem gelegd, in Wie alleen maar goed was. Kwaad en goed kwamen bij elkaar. Wat een ontmoeting!

Ja, God was er, niet alleen in het erkennen van het goede, maar als de Rechter over het kwaad, dat op het hoofd van de Geprezene gelegd werd. God verliet de trouwe, gehoorzame Knecht. Toch was het nog steeds Zijn God. Dat mocht en kon Hij niet opgeven. Ook nu hield Hij daaraan vast en zei Hij: ‘Mijn God, Mijn God’. Maar nu moest Hij eraan toevoegen: ‘Waarom hebt U Mij verlaten?’ Hij was de Zoon van de Vader, maar als Zoon des mensen moest Hij het uitroepen: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?’ Toen, en alleen in die drie uren, verliet God Zijn onwankelbare Knecht, de Mens Christus Jezus.

Wij buigen ons neer voor het grootste mysterie in Zijn Persoon: God geopenbaard in het vlees. Was Hij geen Mens geweest, wat voor nut had dit werk dan voor ons gehad?

En als Hij niet God was geweest, dan had aan Zijn verzoeningswerk de oneindige waarde ontbroken die het dankzij Zijn Persoon heeft gekregen.

William Kelly